

“Як тебе не любити...”

Певне, ці невеселі асоціації навіяло число 300 — магічне для української історії, — згадане цими днями у стінах Центральної міської бібліотеки імені Лесі Українки, де в рамках свята Києва відбувся вечір творчості видатного українського поета-пісняря Дмитра Луценка (1921-1989). 300 чудових ліричних пісень, серед яких справжні шедеври (“Сивина”, “Рідна хата”, “Як тебе не любити, Києве мій...”, “Рідна земле моя”), зійшли з-під

пера цієї напрочуд доброї і життєлюбної людини, 300 поетичних перлинок, ніжних і беззахисних перед русифікаторським молохом всемогутньої тоді імперії, уявилися чомусь 300 необстріляними юнаками, кинутими біля Крутів під ковані чоботи більшовицького монстра. Але ж не здригнулися, явили мужність і незламність духу юнаки, стали взірцем для майбутніх борців за Україну!.. Так і пісні. Шовіністичне ідеологічне чудовисько обманулося їх надзвичайною простотою, явно недооцінило їх величезного духовного і національного заряду, не зважило на те, що саме ці швидко “офолькльорені” “Жоржини”, “Мамина вишня”, “Березовий дзвін” та інші з 300 Луценкових пісень не дадуть пересічному українцеві остаточно загубити любов до рідного слова й занепасти себе як етнос у, можливо, найтяжчий період своєї історії.

Поет нібито й не Стусового гарту, щире дитя благословенної Полтавщини і разом з тим наївний київський Дмитро Луценко не дожив і до 70. І, мабуть, не просто так, з нічого, виникали ті нескінченні інфаркти, що вкоротили-таки йому вік. Чутливе поетове серце не витримало чужинської наруги над українським Словом, яке він так щиро, так нестямно любив. Незадовго до смерті Дмитро Луценко, звичайно ж, відчув наближення неминучих перемін, благодатний подих національного відродження, але... дожити йому не було суджено.

Вечір, який вела народна артистка України Неоніла Крюкова, зібрав, очевидно, тих шанувальників української духовності, чий розум, за словами Федеріко Гарсія Лорки, “не судить, а любить”. З вуст народного артиста України Олександра Таранця, композитора і виконавця Юрія Рожкова та інших звучали теплі слова про Дмитра Омеляновича, лилася його пісня, сповнена тихої, але нічим не затьмареної любові до матері, до батьківського порогу, до Батьківщини...

Директор бібліотеки імені Лесі Українки пані Людмила Ковальчук щиро подякувала дружині поета-пісняря Тамарі Іванівні за неоціненний дар — посмертні видання поезій Дмитра Луценка. Чи потрібні кому-небудь в нинішній Україні ці книжки? Не ставили б цього запитання, бо не маємо такого сумніву. Сумнів має Тамара Іванівна, якій здається, що в сучасному “шаленому, шаленому, шаленому світі” оцим 300 ніжним і вразливим “створінням” її чоловіка буде незатишно. А, може, вона помиляється?

Микола ЦІВІРКО.